

Prologi

Vesi soljui tytön käsien välistä kuin kimalteleva silkki. Vesi tuntuikin silkiltä, pehmeältä, ihanan viileältä. Tytön teki mieli pudottaa uittamansa muovinen leikkikäärme pohjaan vain siksi, että hän saisi sukeltaa sen jälleen ylös. Äiti oli kieltänyt häntä menemästä uimaan ilman valvontaa, mutta nyt oli lämmin kesäpäivä, ja tyttö rakasti uimista. Oli väärin, että häntä oli kielletty tekemästä jotakin sellaista josta hän nautti, vain siksi, että kukaan aikuinen ei ehtinyt hänen seurakseen.

Hetken mielijohteesta tyttö laski käärmeen hännästä irti. Hän kurottui veden ylle sukeltaakseen leikkikäärmeen perään, hihittäen hiljaa mielessään sille, että hän tekisi mitä itse tahtois, eikä kukaan saisi koskaan tietää, ettei hän ollut totellut. Kesken kaiken tyttö jähmettyi paikoilleen, sillä käärme ei ollutkaan uponnut pohjaan, vaan kellui hetken veden pinnalla ja alkoi sitten soljua sulavasti eteenpäin vedessä, uida tytöstä pois päin. Tytön katsoessa käärmeen perään, mieli järkyttyneenä, käärme kääntyi katsomaan tyttöä. Sen mustat silmät olivat erittäin elävät.

Hätkähdin hereille unestani. Olin hiestä läpimärkä, vaikka porttikongissa oli jäätävän kylmä. Uni oli tuntunut jälleen niin tutulta, kuin muistolta, joka oli kauan sitten kadonnut. Mietin hetken välinpitämättömästi, mitä unissani jatkuvasti vierailevat käärmeet mahtoivat symboloida. Nousin kankeasti ylös ja venyttelin. Oli aika jatkaa päättymätöntä matkaani.

Kaupunki oli aavemaisen hiljainen. Siitä ei ollut montaakaan vuotta, kun nämä kadut olivat vielä olleet tähän aikaan täynnä elämää. Enää kaduilla kulkivat öisin vain ne, joilla ei ollut kotia johon palata.

Monikaan ihminen ei koskaan uskonut, että näin voisi todella käydä. Tämä skenaario maailmamme tulevaisuudesta oli aiemmin ollut lähinnä salaliittoteorioita yksinäisissä kammioissaan kyhäävien, hulluina pidettyjen ihmisten puheissa. Mutta sodan ja sairauksien pelossa ihmiset olivat valmiita tekemään mitä vain, jotta säilyisivät hengissä. Ainakin he, joilla oli perhe ja jotakin menetettävää.

Hyttisin. Jäätäneet lehdet rapisivat jalkojeni alla, kun kävelin katuvalojen loisteessa vailla päämäärää. Marraskuiset yöt alkoivat olla hyttäviä, ja liikkeessä pysyminen oli ainoa vaihtoehtoni pysyä edes jotenkuten lämpöisenä. Olin liikkeessä senkin uhalla, että liikkuminen toi mukanaan myös huomattavasti suuremman riskin kiinnijäämisestä.

Katuvalot loistivat aavemaista valoa märälle asfaltille, ja omat askeleeni kaikuivat yössä. Olin peloissani ja väsynyt. En ollut nukkunut moneen kuukauteen kunnolla, kaduilla oli oltava jatkuvasti valppaana, unessakin. Olin yrittänyt torkkua porttikongeissa, mutta pieninkin ääni säpsähdytti minut hereille ja kummalliset, toden tuntuiset unet vaivasivat minua silloinkin, kun sain hetkeksi unesta kiinni.

Jalkani veivät minua eteenpäin, askel askeleelta, vaikka päämäärää ei ollut. Toivoin, että jos kävelisin tarpeeksi pitkälle, unohtaisin kaiken. Unohtaisin itseni, elämäni, toiveeni, kipuni. Kaiken. Tuntisin ainoastaan liikkuvan ruumiini, kuinka särkevät jalkani kuljettaisivat minua eteenpäin. Yksi askel, toinen, sitten kolmas, loputtomasti.

Minulla ei ollut enää perhettä, työpaikkaa, asuntoa eikä rahaa. Ne kaikki olivat menneet, koska minulla ei ollut sirua, joka avasi tien kaikkeen normaaliin elämään. Ilman sirua olin yhteiskunnan hylkiö, eikä minulla ollut mahdollisuutta osallistua tavalliseen elämään millään tavoin.

Siruttomia etsittiin ja tapettiin vaarallisina kapinallisina. Olimmehan potentiaalisia taudinkantajia ja terroristeja, henkilöitä, jotka kieltäytyivät valvonnasta muiden turvallisuuden kustannuksella. Siruttomat liikkuivat suurimmaksi osaksi yksin, sillä luottamus toiseen ihmiseen saattoi johtaa äkilliseen kuolemaan. Kuka tahansa saattoi osoittautua petturiksi. Yksin oli myös helpompaa pysyä piilossa. Meitä kutsuttiin yleisesti varjokulkijoiksi, joka olikin osuva nimitys. Meitä ei virallisesti ollut olemassa, olimme vain varjoja, jotka pelottivat oikeita ihmisiä heidän oikeassa maailmassaan.

Maailma oli ollut katastrofin partaalla ennen kaikkea tätä. Kaikki alkoi Sierra Leonesta. Ihmisiä alkoi kuolla mystiseen virusperäiseen sairauteen, jota ei aiemmin ollut esiintynyt missään. Taudin alkuperästä ei ollut

tietoa. Ei tiedetty mistä se oli lähtöisin, eikä edes millä tavoin se levisi. Taudin ensioireet olivat näön hämärtäminen ja tasapainovaikeudet. Sen jälkeen hyvin nopeasti se lamautti ihmisen kehon toiminnot, ja johti 98 % varmuudella kuolemaan alle kahdessa vuorokaudessa taudin ensioireista. Tauti levisi Afrikassa kuin kulovalkea, eikä sen pysäyttämiseksi näyttänyt olevan mitään tehtävissä. Kauhu levisi sitä mukaa, kun tauti levisi yhä uusiin maihin ja tartutti tappaen yhä enemmän ihmisiä. Ensin sanottiin, että tauti ei voisi levitä Eurooppaan, yritettiin lievittää ihmisten pelkoa kertomalla, että kaikki on hallinnassa. Kaikkeen on varauduttu, eikä ihmisten pitäisi huolehtia. Mutta kun ensimmäiset tautitapaukset sitten ilmestyivät, ensin Espanjaan, sitten Pohjoismaihin, ja kun sairaalat täyttyivät kuolevista, ei enää varautuminen riittänyt. Hoitajat ja lääkärit saivat usein tartunnan suojarustuksesta huolimatta, joten hoitohenkilökunnasta alkoi olla pian pula. Lentokenttiä alettiin sulkea, ja ihmisten liikkumista rajoittaa, mutta liian myöhään. Katastrofi oli käsillä, ihmiskunnan historian pahin vitsaus. Virukseen oli kuumeisesti etsitty parannuskeinoa, sen mekanismeja ei kuitenkaan tunnettu. Lopulta kuitenkin keksittiin, että taudin saattoi havaita etukäteen erikoisista lämmönvaihteluista ihmisen kehossa. Ja lääke löydettiin. Mutta se tehoi vain, mikäli se saatiin annettua ennen varsinaisten, itse huomattavien oireiden alkamista.

Sen varjolla sirutus oli lopulta toteutettu. Sirun alkuperäisenä tarkoituksena oli ollut tunnistaa tappava tauti ajoissa, jolloin ihminen ei vielä ehtisi tartuttaa muita, ja saada parantava lääke annettua henkilölle ennen hänen oireidensa näkyvää alkamista. Koska virus levisi niin massiivisesti, ja tarttui helposti ilman kautta, eikä vaatinut edes kosketuskontaktia, kauhu ja pelko tautia kohtaan saivat suurimman osan ihmisistä ottamaan terveyttään valvovan sirun. Tämän toteutumiseksi ihmisiin asennettiin nopealla aikataululla kaksi sirua, otsaan, sekä käsivarteeseen. Sirut skannasivat ihmisen terveydentilaa ja havaitsivat nopeasti sairauden aiheuttaman lämpötilan muutoksen kehossa, lähettämällä tiedon välittömästi terveysviranomaisille. Sairastunut haettiin pikaisesti eristyksiin sirussa olevan paikannusjärjestelmän avulla. Tauti saatiin tällä tavoin kuriin, ja tautitapaukset kävivät harvinaisemmaksi. Väestö oli kuitenkin tähän mennessä jo harvennut taudin johdosta huomattavasti, ja maailman maat olivat pienimuotoisen kaaoksen kynsissä. Oli nälänhätää ja alati kasvavaa terrorismia, puhtaasta vedestä käytiin jatkuvaa sotaa. Jouduttiin järjestämään laajin koskaan pidetty kriisikokous, johon kokoontui maiden johtajia ympäri maailman. Käytiin pitkiä, syväluotaavia keskusteluja ongelmien mahdollisesta ratkaisusta, ja lopulta alettiin miettiä sirujen muita mahdollisia käyttötarkoituksia. Kerrottiin, että siruista olisi hyötyä myös laajemmalti, kuin virustaudin havaitsemisessa, esimerkiksi terroristien ja rikollisten jäljittämiseksi. Kaikesta lopputuloksena sirun ottaminen ei enää ollut vapaaehtoista, vaan siitä tuli kansalaisuuden, ihmisyyden lupakirja.

Tarkoitus esitettiin hyvänä. Teknologia edistyi, oli edistytävä sen mukana. Tähän saakka se oli edistynyt erinäisissä laitteissa, oli tullut aika kokeilla ihmiseen integroitavaa tekniikkaa, joka entisestään helpottaisi elämäämme. Ja koska teknologia saattoi auttaa meitä voittamaan vaarallisen sairauden, ja toi mukanaan muitakin merkittäviä hyötyjä, miksi emme käyttäisi sitä?

Siruja ja niiden tietoja hallitsi tätä varten erikseen perustettu virasto, joka analysoi ja välitti sirujen kautta ihmisistä saatuja tietoja eri hallinnon aloille, terveyshuoltoon, työvoimaviranomaisille, poliisille. Jokaisella maalla oli oma virastonsa, joka toimi yhteisen hallinnon alaisena. Valtava mekanismi, joka oli synnytetty näennäisesti täysin yllättäen.

Niin, siruista oli toki joltakin kannalta katsottuna ollut hyötyä, niiden myötä maailmaan oli saatu ennennäkemätön rauha ja virustaudin leviäminen oli saatu pysäytettyä. Mutta hinta oli kova, liian kova. Oman yksityisyyden täydellinen menetys. Alun perin hyvältä vaikuttanut ajatus oli kääntynyt vastenmieliseksi. Ehkä virus oli voitettu sirun avulla, mutta ihmisistä oli samalla tehty tietokoneita, joiden ajattelua ja toimintaa saatettiin ohjata haluttuun suuntaan.

Ilmapiiiri oli muuttunut tähän suuntaan pikkuhiljaa, jo ennen sairauden puhkeamista. Kaikkea valvottiin. Kasvaneen terrorismin ja sodan uhan ollessa päällä, ihmisten henkilökohtainen vapaus oli käynyt uhaksi, joka piti voittaa.

Itse en ollut koskaan edes harkinnut ottavani sirua, mutta ymmärsin ihmisiä, jotka tekivät niin. Heillä oli ihmisiä, joista heidän tuli huolehtia. Eikä varjokulkijan elämä ollut elämää sekään. Mutta koska minä olin yksin, saatoin tehdä omat valintani.

Samassa havahduin ajatuksistani siihen tunteeseen, etten ollut enää yksin. Etsin katseellani ihmistä, jotta tietäisin mistä suunnasta mahdolliseen uhkaan pitäisi varautua. Kymmenen metrin päässä, läheisen porttikongin varjoissa seisoj mies. Tupakka loisti pimeässä hänen kädessään ja sen kitkerä haju sai minut irvistämään. Mies tuijotti minua. Tuijotti, eikä kääntänyt katsettaan, vaan liikahti. Sydämeni alkoi hakata, ja adrenaliini syöksyi kehooni kohinalla. Kaduilla ei näkynyt ketään muita. Käännyin ja aioin paeta, mutta samalla hetkellä porttikongiin nojaillut mies lähti perääni. Huomasin, ettei mies ollut yksin vaan mukana oli useampia miehiä. Lähdin juoksemaan ja kiihdytin vauhtiani joka askeleella paniikin hakatessa aivoissani ja sumentaessa ajatteluani. Heidän askeleensa kaikuivat koko ajan lähempänä, he juoksivat nopeammin kuin minä. Huohotin ja etsin katseellani paikkaa mihin voisin piiloutua, mutta mitään paikkaa ei ollut, sillä joka puolella vierelläni kohosi samanlaisia kerrostaloja, joiden ikkunat olivat pimeinä, ja rappukäytävät lukittuja.

Aloin hädissäni kaivella taskuistani piilotettua asetta, joka oli tarkoitettu tällaisia tilanteita varten. Laiton ase, vaarallinen kapinallinen kun olin. En ollut koskaan ajatellut että joutuisin käyttämään sitä. En halunnut tappaa, mutta jos vaihtoehtona oli tulla tapetuksi, ehkä sittenkin tekisin juuri niin. Ase lipesi tottumattomista käsistäni ja kalahti maahan. Kiihdytin nyt täydessä paniikissa vauhtia, vaikka jalkani olivat maitohapoilla ja rintaani sattui, vaikka en pystynyt enää edes kunnolla hengittämään. Samalla hetkellä taivas avasi jäiset hanansa, ja antoi räntäsateen kruunata pakomatkan. Jäiset pisarat hakkasivat kasvojani, ja sekoittuivat kuumiin, paniikin kyyneliin. En nähnyt mihin juoksin, sillä kyyneleet sumensivat näkökykyni. Keuhkoni tuntuivat repeävän yhtäkkisestä paniikinomaisesta pakenemisestä, ja silloin törmäsin päistikkaa johonkin kovaan.

– Saakeli! ärähdin.

Edessäni seisoj mies, joka tarrasi minua rautaisella otteella kädestä ja kiskaisi mukaansa.

– Apua, auttakaa! huusin, vaikka en edes tiennyt kenelle, sillä ei ollut ketään joka olisi minua auttanut. Mutta olin täydessä paniikissa, enkä ajatellut loogisesti.

– Ole hiljaa nyt! Käytä energiasi juoksemiseen, jos et halua kuolla! mies ärjäisi.

Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin seurata miestä, sillä irtikään en hänen otteestaan päässyt. Minua jahtaavat miehet juoksivat yhä perässämme ja huusivat kovaa, käskivät pysähtymään. Samassa kuului taas laukaus, ja hädissäni meinasin kompastua omiin jalkoihini. Minua eteenpäin kiskova mies kuitenkin piti minut pystyssä, ja hoputti minua eteenpäin. Äkkiä olimme meren rannassa. Mereltä kasvoihin puhalsi jäinen, pureva tuuli. Edessämme vellova meri oli musta ja hyinen, ja mies kiskoi minua armotta kohti venelaituria. Mies juoksisi suoraan mereen ja vetäisi minut suoraan mukanaan! Aloin taas kiljua, mutta ääneni hukkuu tuulen ja sateen pauhuun. Yritin kiskoa itseäni irti hänen otteestaan, mutta hän tiukensi yhä otettaan, ja hyppäsi mereen vetäen minut perässään mustuuteen. Kiljuin kauhusta pudotessani tikarien lailla pistävään kylmyyteen.

Tällaisella tavallako kuolen, ehdin ajatella, ennen kuin pääni painui pinnan alle. Hengitys salpautui veden kylmyydestä, ja mies veti minua yhä syvemmälle. Tunsin hukkuvani, keuhkoni täyttyivät jäisestä vedestä, menin paniikkiin ja riuhdoin vahvoja käsiä vastaan yhä kovemmin, mutta se oli turhaa. Vajosin. Viimeisenä tajunnan hetkenäni näin mustan tunnelin, jonka päässä loisti valo

Luku 1.

Neffiandra

Havahduin omituisesta, ajelehtivasta mustuudesta kokonaisvaltaiseen kipuun. Keuhkoihini sattui, ja jokainen hengenveto tuntui siltä, kuin joku olisi työntänyt neuloja kurkkuuni. Käsiäni ja jalkojani pisteli, naamani kutisi ja kirveli kuin joku olisi pitänyt nokkosta ihollani. Haisi savulle niin vahvasti, että oli vaikea hengittää. Makasin selkä notkolla jossakin, joka oli samaan aikaan sekä pehmeää, että terävää. Raotin silmiäni varovasti, ja liikutin samalla kättäni ähkäisten kivusta

– Saakelil inahdin ja hyppäsin ylös yllättävän ketterästi huomioiden kivuliaan olotilani.

Käsissäni ja jaloillani vaelteli kylmän rauhallisesti satoja mustia muurahaisia, ja ne *purivat*. Paljaalla ihollani oli jo kymmeniä pieniä punaisia puremajälkiä, ja ravistelin inhon vallassa otukset pois iholtani. Vasta silloin havahduin tajuamaan, että jossakin lähistöllä metsä paloi. Savun haju voimistui yhä ja taivas loimotti punaisena. Palo ei ollut ihan lähellä, mutta mikäli palo ei sammutettaisi pian, se leviäisi vauhdilla. Ymmärsin tässä vaiheessa, että jalat piti ottaa käyttöön, ja äkkiä sittenkin. Silloin jostakin metsästä takaani ilmestyi joukko paniikissa juoksevia ihmisiä. He eivät kiinnittäneet minuun huomiota, juoksivat vain ohitseni katse kiinnittyneenä eteenpäin. Jälkijoukoissa juokseva, viimeisillään raskaana oleva nainen huohotti tuskissaan yrittäessään pysyä muiden perässä.

- Hei kuule, tarvitsetko apua? kysyin naiselta, jonka silmät olivat lasittuneet ja keskittyneet. Nainen käänsi katseensa minuun kuin havahtuen jostakin transsista. Hänen silmänsä levisivät.
- Neffiandra? nainen kysyi silmät pyöritysten hämmästyksestä.
- Ei, olet erehtynyt henkilöstä, minä olen Elise, sanoin hieman hämilläni siitä, että minua luultiin joksikin toiseksi.
- Ai. Olet kyllä todella samannäköinen, nainen sanoi hämillään. – Taisin vain toivoa liikoja. Neffiandra ei ole enää täällä ja kaikki on sekaisin. Tällä kertaa Valtias aikoo ilmeisesti polttaa koko metsän, viimeistä kapinallista myöten. Minä vain luulen, että... hänen kasvonsa vääristyivät kivusta ja hän piteli vatsaansa huohottaen, yrittäen samalla pysyä liikkeessä.
- ... pelkään että lapsi syntyy kohta. Ja kuolee, jos joudun jäämään paikalleni.
- Miksi nuo edellä juosseet miehet eivät auta sinua? kysyin paheksuvasti.
- Valtiaan sotilaat ovat perässämme. On tärkeää, että mahdollisimman moni pääsee pakenemaan, yksi tai kaksi elämää ei ole edes mikään uhraus. Mutta jos lapsen isä olisi täällä, nainen aloitti, ja vaikenen sitten yllättäen taas uuteen kivun aaltoon.
- Tule, ota minusta tukea, sanoin. Jatkoimme matkaa hitaasti, liian hitaasti, pysähtyen aina, kun naisen supistukset tulivat. Äkkiä kävellessämme jotakin märkää holahti jalkoihimme.
- Lapsivedet perhana, nainen älähti.

Nyt aloin itsekin tajuta tilanteemme. Savu ympärillämme alkoi olla tukahduttavaa, nainen oli vähällä synnyttää tähän paikkaan, eikä meillä ollut apua. Kohtalomme alkoi vaikuttaa kovin selvältä.

- Lähde, ehdit vielä pakoon, nainen sanoi puristaen huuliaan tiukasti yhteen, romahtaessaan polvilleen maahan.
- En voi jättää sinua yksin, sanoin ja vilkuilin epätoivoisesti ympärilleni, koettaen keksiä keinoa, jolla selviäisimme tästä hengissä.
- Kuolet jos jätät, nainen sanoi ähisten.
- No, elämäni ei ole tällä hetkellä muutenkaan paljon arvoinen, tuhahdin ja katsahdin ympärilleni. Sitten kumarruin hänen viereensä.
- Reppuni, annatko...

Ojensin naiselle hänen kantamuksensa. Nainen kaivoi kiireesti repustaan vesipullonsa ja joi sitten ahneesti. Sitten hän ojensi vesipulloa minulle.

- Kiitos.
- En toivonut kuolevani ihan tällä tavalla, nainen sanoi sitten, pyyhkäisten vaaleat, hikiset hiuksensa otsaltaan.
- Emme me kuole, sanoin sitten päättäväisesti, tosin vastoin parempaa tietoaani.
- Ajattelitko kenties kantaa minut, samalla kun pakerran vauvaa? nainen kysyi sarkastisesti, kohottaen kulmiaan. Sitten hän ähkäisi taas, uuden supistuksen kourissa.
- Kyllä minä jotakin keksin. Keskity sinä nyt pitämään huolta itsestäsi ja tuosta tulokkaasta.

Kun nainen vielä hengitti tiiviisti kivusta voimakkaan supistuksen ravistellessa hänen kehoaan, kuulimme hevosten hirnahtelua ja kiivasta kavioiden kopsetta aivan läheltä.

- Valtiaan sotilaat, nainen sanoi kauhuissaan, ja hänen katseensa etsi paikkaa mihin piiloutua.

Emme kuitenkaan ehtineet tehdä mitään, ennen kuin näkyviin ilmestyi joukko kultaisiin viittoihin pukeutuneita sotilaita ratsujensa selässä. He huomasivat meidät, ja pysähtyivät.

- Kas kas, mitäs täältä löysimmekään, kaksi kuulusteltavaa kapinallisen räpälettä, lausahti ensimmäisenä ratsastanut, ylimielisen oloinen sotilas.– Vangitkaa heidät.
- Ettekö näe, että nainen synnyttää, hän tarvitsee lääkärin, sanoin silloin miehelle.
- Lääkärin, mies pyyhähti ja katsoi minua ivallisesti. Äkkiä hänen katseensa terävöityi, ja hän tuijotti minua hetken vaitonaisena. Silmissä välähti, kuin hän olisi yhtäkkiä ymmärtänyt jotakin tärkeää.
- Kapinallisen pentu saa puolestani kuolla ennen kuin syntyäkään, teitä ei totisesti tarvita enää yhtään lisää. Nostakaa nainen hevosen selkään, ja viekää hänet leiriin. Minä hoidan tämän toisen, mies sitten komensi alaisiaan kääntyen takaisin minua kohti.
- Mutta Syr, nainen on juuri synnyttämässä. Jos hänet nyt nostetaan hevosen selkään..., yksi sotilaista aloitti onnettomana.
- Tee niin kuin käskin! Vai haluatko, että kerron Valtiaalle, että hyysäät kapinallisia, Emed? En usko, että hän arvostaisi sitä kovin paljon, ensin puhunut mies ärähti, ja niin Emed ja muut sotilaat tekivät, mitä käskettiin.

Katsoin voimattomana kuinka nainen, jonka nimeä en edes tiennyt, nostettiin tuskaisena, kasvot hikeä tippuen hevosen selkään, ja kiidätettiin pois. Saatoin vain kuvitella kipua jonka hevosen selässä ratsastaminen tuotti, kun oli juuri synnyttämässä. Mitä jos lapsi syntyisi nyt? Sekä nainen että lapsi kuolisivat.

- No niin Neffiandra, tulehan tänne! mies sitten komensi, tarkoittaen ilmiselvästi minua. Kuka tämä Neffiandra nyt olikaan, ilmeisesti hän oli hyvinkin tunnettu henkilö, ja ikäväkseni minä taisin muistuttaa häntä. Katsoin häntä epäuskoisena. Sitten käännyn ja lähdin juoksemaan.
- Hemmetti! mies ärjäisi ja lähti ratsastamaan perääni.

Tiesin miten epätoivoinen yritys oli juosta jalan karkuun kun jahtaajalla oli ratsu, mutta en aikonut antautua noin vain. Katseeni haravoi edessä olevaa maastoa ja etsin paikkaa johon ei pääsisi hevosella. Noin sadan metrin päässä näkyi jyrkkää kalliota, joten jos vain pääsisin sinne saakka, saattaisin selvitä. Hevonen ilmestyi samassa vierelleni ja sen ratsastaja tarttui kiinni hiuksistani. Kiskaisu tuntui aivoissa saakka ja älähdin kivusta.

- Luulitko, etten tunnista sinua? Luulit väärin. Kun vien sinut Valtiaani eteen, voin odottaa varsin runsaskätistä palkintoa, mies hykerteli tyytyväisenä.
- Kuule nyt, kuka ikinä sitten kuvitteletkaan minun olevan, olet erehtynyt. Nimeni on Elise, ei Neffiandra.

Mies nauroï ja kiristi otettaan hiuksistani.

- Ja minä olen Ylhäisten vartija. Miten varomaton oletkaan kun olet tullut tähän metsään, ainoaan paikkaan, jossa et voi hyödyntää voimiasi ja jossa sinut on yhtä helppo vangita kuin kuka tahansa kiusallinen kapinallisen räpäle. Tulehan tänne, mies sanoi ja kiskaisi minua lähemmäs.
- Sinuna päästäisin hänet. Kovin varomatonta myös sinulta, jäädä kapinallisten alueelle yksin, ivallinen ääni totesi yhtäkkiä jostakin takaani

Käännymme molemmat katsomaan ääntä kohti, ja huomasimme ympärillemme kertyneen kapinallisjoukon. Miehiä oli viisi, naisia kaksi. Kaikilla oli miekka, yksi piti käsissään rennosti viritettyä jouta, tähtäillen huolettomasti minut vanginnutta miestä.

- Ja mitähän te kuvittelette voivanne minulle tehdä noilla säälittävillä miekoillanne ja jousellanne, sotilas kysyi ivallisesti ja tiukensi otettaan hiuksistani.
- Ehkä emme voi tappaa sinua. Mutta meitä on seitsemän, saatamme hyvinkin onnistua sitomaan sinut kiinni tuohon puuhun, jos haluaisit tutustua tähän metsään ja sen elämään tarkemmin yöllä. Yksin. Koita toki onneasi jos tahdot, jousella tähdännyt mies sanoi kohteliaasti.

Mies hymyili ivallisesti.

- Sanoisin, että onnen koettelu on kyllä ihan teidän puolellanne. Kiipeä hevosen selkään, Neffiandra, hän sitten komensi. Hänen otteensa hiuksistani oli niin tiukka, että en voinut liikkua mihinkään suuntaan.

Yhtäkkiä nuoli suhahti ilman halki, ja viuhahti sotilaan hevosen turvan ohi, vain sentin päästä hevosesta. Hevonen hirnahti ja nousi takajaloilleen, sotilas irrotti pakon sanellessa otteensa hiuksistani tarttuakseen tiukemmin hevosen suitsiin, ja minä kompuroin äkkiä kauemmas, pois vikuroivan hevosen ulottuvilta. Sotilas pysyi hevosen selässä silloinkin, kun pillastunut hevonen ryntäsi vailla päämäärää eteenpäin metsään. Kapinalliset nauroivat vapautuneesti.

- Aina yhtä suuri ilo nöyryyttää noita ylimielisiä paskiaisia, joku heistä sanoi.

Käännähdin heitä kohti. En oikeastaan tiennyt olivatko he ystäviä vai vihollisia, mutta paremman puutteessa päätin hankkia heiltä tietoja paikasta, jossa olin. Samassa hämmästyin, kun ymmärsin, että ilmassa ei enää haissut savu. Lainkaan. Missään ei näkynyt tulipalosta jälkeäkään.

- Kuka sammutti tulipalon? kysyin vähän typeryneenä.

Mustahiuksinen, tuuheapartainen mies kohotti kulmiaan.

- Ei täällä ole mitään tulipaloa ollut, hän sanoi.
- Mutta... se raskaana oleva nainen ja... savun haju, änkytin.
- Jaaha. Olet illuusiometsässä, Neffiandra. Ei ole ollut mitään tulipaloa. Päivisin tämän metsän suurin todellinen uhka on oma mielesi. Jos uskot näkemääsi, voit todella kokea kaikki kuvittelemasi kauhut todellisesti. Paljon asioita tapahtuu täällä, mutta jos hallitset mielesi, ne eivät voi satuttaa sinua. Yöllä illuusiometsässä ei sen sijaan kannata aikaansa viettää. Tosin valtiaan joukot ovat yhtäläinen uhka täällä kuin missä tahansa muuallakin, mies tuhahti.

Katsoin miestä tarkemmin uudestaan. Ääni kuulosti tutulta. Vaatteet olivat erilaiset, mutta...

- Sinä! huudahdin.
- Niin, mies sanoi.
- Sinä sieppasit minut. Viitsitkö selittää miksi? kysyin.
- Sieppasin. Tai pelastin. Riippuu siitä mistä asiaa katsoo. Jos en olisi ”siepannut” sinua, kuten niin kauniisti kuvasit, olisit jo kuollut.

Tunsin yhtäkkiä itseni hirvittävän väsyneeksi. Ja nälkäiseksi.

- Onko teillä mitään syötävää? kysyin hieman lannistuneena.
- Totta kai. Mutta ensin meidän on palattava leiriin. Emmehän halua että tuo sinut siepannut mies palaa Valtiaan kanssa. Silloin en enää pysty pelastamaan sinua. Tai itseänikään sen puoleen, mies vastasi.
- Parasta varmaan, että emme mene leiriin tänään, Seutor, vaaleahiuksinen nainen sanoi.
- Miten niin?
- Neffin vuoksi. Hänelle on parasta, että hän saa kuulla ensin kaiken, ennen kuin viemme hänet koko kapinallisjoukon eteen.
- Olet oikeassa, Sarah, kuten aina. Amir, ehkä voisimme hyödyntää Mairinin vieraanvaraisuutta vielä kerran?
- Totta kai, vastasi jouta pidellyt, laiha ja pitkä, vaalea mies. Miehen katse pyyhkäisi ylitseni, ja katseessa oli jotakin, joka häiritsi minua. En kuitenkaan ehtinyt ajatella asiaa sen syvällisemmin, sillä äkkiä Sarahiksi kutsuttu nainen syöksähti luokseni ja kapsahti kaulaani.

- Voi Neff. Minulla oli niin ikävä sinua, ihana nähdä että olet kunnossa, olin jo varma että olen menettänyt sinut ikuisesti, nainen kyynelehti.

Halasin häntä vähän kiusaantuneena naisen tuttavallisuudesta.

- Hillitse tunteesi Sarah. Ehditte kyllä vaihtaa kuulumiset myöhemminkin, nyt meidän pitää lähteä. Emma, Mandent ja Pork, viekää leiriin sana Neffin paluusta. Me palaamme leiriin illalla, Seutor sanoi kärsimättömästi.
- Selvä se, tällaista uutista on ilo viedä, pitkästä ajasta saadaan jotain hyviäkin uutisia meidän porukalle, Porkiksi kutsuttu mies vastasi hymyillen leveästi, ja katsoen minuun.

Hymyilin hänelle takaisin, koska en varsinaisesti tiennyt, mitä minulta oikein odotettiin. Pork oli parrakas mies, melko tukevassa kunnossa, ja hän puhui hauskan kuuloisella aksentilla. Toisenlaisessa tilanteessa olisi ollut kiva tutustua. Nyt olin ainoastaan hämilläni, ja halusin lisätietoa siitä, mihin oikein olin joutunut. Kuljettuamme hetken, vajosin omiin ajatuksiini. Koska en katsonut jalkoihini, kompastuin äkkiä paksuun puun juureen.

- Voi hemmetti, ärähdin, ja samassa kuulin matalaa, voimistuvaa jyrinää, ja maa alkoi tärähdellä allani. Jyrinä yltyi pian korvia huumaavaksi.

Maahan edessäni repesi jyrähtäen ammottava musta aukko, ja se jatkoi laajenemistaan niin, että muut kapinalliset jäivät sen toiselle puolelle, he huusivat jotakin katsoen minuun, mutta en kuullut heidän ääntänsä kammottavan jyrinän yli. Jäin yksin kuilun väärälle puolelle, mikä sai minut hätäntymään entisestään. Peräännyin maata pitkin kauhuissani siitä, että tipahtaisin maahan avautuneeseen pohjattomaan kuiluun.

- Mitä hittoa sinä teet? Seutor kysäisi yhtäkkiä viereltäni kärsimättömänä, kun ryömin pitkin maata taaksepäin. – Mitä ikinä näetkään, se ei tapahdu oikeasti. Nousehan nyt niin jatketaan matkaa.

Katsoin epäuskoisena häneen, ja sitten maahan revenneeseen kuiluun, mutta sitä ei enää ollut.

- Kai me menemme jonnekin pois tästä metsästä? kysyin kuivasti, kun olin päässyt jaloilleni. Minua hävetti, kun pudistelin metsän mutaa vaatteistani, ja muut virnuilivat, yrittäen pitää huvittuneisuutensa ryömimisestäni itsellään.

Seutor vain hymyili vastaamatta kysymykseeni.

Luku 2.

Neffiandra

Olimme saapuneet Mairinin talolle äskettäin. Nainen ei ollut suhtautunut minuun suorastaan epäystävällisesti, mutta ei myöskään kovin lämpimästi. Kun olin kätellyt häntä, hän oli siristänyt silmiään ja katsonut minua nenänvarttaan pitkin, mutta toivottanut minut sitten kuitenkin tervetulleeksi vaatimattomaan kotiinsa. Nyt istuimme hänen keittiöpöytänsä äärellä, ja odotimme, kun nainen valmisti meille päivällistä. Katselin ympärilleni vaivihkaa. Keittiö oli vanhanaikainen ja pieni, myrkyinvihreät paksut verhot oli vedetty tiukasti ikkunan eteen, ja niinpä oli myös hämärää.

- Voisikohan verhot ja ikkunan avata? kysäisin, sillä oloni olisi ollut mukavampi, jos sisään olisi päässyt raitista ilmaa, ja olisin nähnyt ulos.
- Ei missään nimessä! Mairin jyrähti, ja kääntyi katsoen minua, kuin haluaisi kalauttaa minua paistinpannullaan röyhkeän kysymykseni vuoksi.

Katsahdin Seutoria kysyvästi. Mitä oikein olin sanonut?

- Mairin ei ole kapinallinen. Hän ei halua jäädä kiinni meidän auttamisestamme, Seutor vastasi äänettömään kysymykseeni, ja kohautti sitten harteitaan.
- Minulla on ihan hyvä asua täällä. Saan asua rauhassa ja kasvattaa kanojani ja lehmiäni.
- Joiden munista ja maidosta ylhäissyntyiset isäntäsi vievät kolme neljäsosaa, Amir sanoi tyyliä.
- Ehkä. Mutta en tarvitse itselleni enempää. En käsitä typerää kapinanne Valtiaasta vastaan, aiheutatte valtakunnassa vain turhaa häiriötä kapinoimalla vanhoja lakeja vastaan. Ne eivät tule koskaan muuttumaan, vaikka kuinka tapattaisitte itsenne kapinanne vuoksi. Sinäkin, Amir, olet lähtenyt mukaan tuollaiseen typeryyteen ja vielä vedät minut siihen mukaan, mitä äitisiikin sanoisi, nainen puhisi.
- Äiti hyväksyisi valintani. Hänkin olisi toivonut meille parempaa elämää. Pokkuroiminen kyllästyttää minua, Mairin. Pyydän kuitenkin anteeksi sitä, että olemme vetäneet sinut tähän mukaan. Me emme viivy pitkään. Vain tämän päivän, niin että ehdimme käydä läpi Neffin kanssa tarvittavia asioita. Mutta tiedät kantani asiaan. Me taistelemme vapautemme puolesta, ja sen puolesta että ylhäissyntyiset eivät enää polje oikeuksiamme. Että saamme yhtäläisen oikeuden päättää omista asioistamme, Amir sanoi.
- Yhtäläisen oikeuden? Hallitako sinä haluat, Amir? Mairin kysyi ja kääntyi sitten katsomaan miestä. Huomasin, että mies siristi silmiään.
- Ainiin, anteeksi, unohdin hetkeksi, että te olette nostamassa valtaistuimelle tuota valtakunnan petturia, nainen nyökkäsi minua kohti epäystävällisesti.

Nousin ylös vihastuneena yllättävästä loukkauksesta, ja olin sanomassa jotakin epäystävällistä takaisin, kun Seutor yllättäen nousi vierelleni, ja painoi minut hartioista takaisin istumaan.

- Yritä olla hermostumatta, hän ei tarkoittanut mitään pahaa, Seutor sanoi hiljaa.

Mairin hymyili pienesti, ja kääntyi sitten takaisin sekoittamaan keittoaan.

Pian saimme höyryävän kuuman lautasellisen keittoa eteemme, ja hetkeen ei kuulunutkaan muuta kuin ruokailuvälineiden kolahtelua lautasta vasten, kun nälkäiset matkalaiset täyttivät vatsojaan. Itsekin nostin lusikan huulilleni, ja maistoin keittoa epäluuloisesti. Se oli taivaallisen hyvää. Suljin hetkeksi silmäni nautinnosta. Ruoka oli mausteista, kuumaa lihakeittoa, ja sen kanssa oli tuoretta, vaaleaa leipää. En edes muista milloin viimeksi olisin saanut kunnon lämpimän aterian.

- Todella hyvää keittoa, Mairin. Kiitos, sanoin sitten naiselle.

- No, ehkä et ole läpeensä paha, jos osaat arvostaa kunnan ruokaa, Mairin sanoi sitten kuivatessaan käsiään valkoiseen liinaan, ja hänen äänensä lämpisi ehkä asteen verran.
- Olisikohan nyt aika kertoa, keneksi oikein luulette minua ja miksi olen täällä? kysäisin sitten kääntyen Seutorin, Sarahin ja Amirin puoleen.
- Emme luule sinua keneksikään. Sinä olet Neffiandra Tuliff, ylhäissyntyinen salaisuuden haltija, ja kapinallisten johtaja. Olet vain menettänyt muistisi vierailtuasi kuolevaisten maassa. Sopiiko, että menemme ulos keskustelemaan? Hyvän päivällisen jälkeen savuke jos toinenkin tekisi terää, Seutor sitten sanoi, ja nousi seisomaan.
- Voisitte kyllä pysyä sisätiloissa, Mairin mutisi kerätessään lautasia pöydästä.
- Näemme kyllä, jos valtiaan sotilaita on lähettyvillä, Mairin, emmekä aseta sinua tarpeettomasti vaaraan, Seutor sanoi terävästi.

Istuimme tuvan portaille ja Seutor sytytti tupakkansa. Itse nautin auringonvalosta, ja leppeästä tuulesta hiuksissani, sekä lämpimästä teekupista käsissäni. Tunnelma pienellä maatilalla oli niin leppoisa, että en osannut pelätä mitään vaaraa. Oloni ei ollut lainkaan hassumpi ottaen huomioon, että löysin itseni yllättäen täysin kummallisesta tilanteesta, jossa minun väitettiin olevan joku muu kun oikeasti olin. Oikeastaan en edes välittänyt, entinen elämäni oli ollut täysin vailla toivoa, joten oikeastaan mikä tahansa paikka ja identiteetti saattoi olla parempi vaihtoehto.

Ovi aukeni takanamme, ja Sarah istahti vierelleni portaille istumaan.

- Millaista siellä oli? Sarah kysyi ja hörppäsi teemukistaan katsoen minua uteliaana.
- Missä?
- Kuolevaisten maassa tietysti. Olen kuullut siitä paljon tarinoita. Mutta ne ovat vain tarinoita, koska kukaan sinne joutunut ei ole tietääkseni koskaan palannut.
- No, ei siitä ole paljonkaan kerrottavaa. Oikeastaan en edes halua puhua siitä, sanoin. – Mutta mitä tarkoittit sillä, että sieltä ei olisi koskaan kukaan palannut tänne?
- Koska sieltä ei voi palata. Kun joutuu kuolevaisten maahan, unohtaa entisen kuolemattoman identiteettinsä. Ja vaikka muistaisikin, ei voisi palata kuin portaalin kautta, ja niiden sijainnit ovat vain ylhäissyntyisten tiedossa, Sarah sanoi.
- Nyt on hieman ristiriitaista, nauroin. — Miten minä sitten palasin, jos olen kerran täältä kotoisin? Ja miten Seutor saattoi tulla sinne ja palata takaisin?
- Jouduit kuolevaisten maahan ollessasi pelastamassa kapinallisia Unohduksen kaupungista. Meillä oli varasuunnitelma sen varalle, mikäli niin kävisi, Seutor puuttui puheeseen. – Lähtiessäsi lumotuille vuorille, sinä kerroit minulle portaalien sijainnit, mikäli jokin menisi pieleen. Oli silti riski mennä portaaliin, sillä en tiennyt, olisiko minun puoliverisenä mitenkään mahdollista ohittaa unohduksen portti uidessani maailmojen läpi. En millään voinut tietää menettäisinkö oman muistini, ja jäisinkö itsekkin vangiksi kuolevaisten maahan. Onnistuin tehtävässä, mutta kuolevaisten maailma on suuri. Vaatii pitkää jäljittämistä, ennen kuin löysin, minne olit päätynyt.
- Lievästi sanottuna. Yli kaksikymmentä vuotta, tuhaudin.
- Aika ei merkitse täällä samaa kuin kuolevaisten maassa, eikä se kulje samaan tahtiin, Seutor vastasi.
- Miksi sitten riskeerat henkesi tulemalla sinne? kysyin hämilläni.
- Siksi, kuka sinä olet ja mitä sinä merkitset meille paitsi henkilökohtaisesti, myös sodan kannalta.
- Sodan? kysyin ja värähdin. Olin nähnyt riittävästi sota ja kärsimystä kuolevaisten maassa, riittävästi lopuksi elämään.
- Sodan Valtiasta ja ylhäissyntyisiä vastaan. Taistelun itsenäisyyden ja arvokkuuden puolesta, orjuutta ja nöyryyttämistä vastaan. Kapinan, jota sinä johdit, ennen kuin jouduit kuolevaisten maahan.
- Minäkö? kysyin ja naurahdin hieman.

Varjokulkija. Minä, joka olin viettänyt jo vuosia hiipimällä pitkin katuja kuin näkymätön varjo, varastaen ruokani mistä sain, pitäen huolta vain itsestäni ja omasta hengestäni, hädin tuskin selviten hengissä. Minäkö olisin johtanut kapinaa täällä, ja millä eväillä? Katsahdin Sarahiin kysyvästi. Hän vain nyökkäsi vakavana.

- Sinä kuulut Tuliffien ylhäissyntyiseen sukuun. Olit vahva ja erittäin kyvykäs siihen tehtävään, jonka otit kantaaksesi. Sinulla oli voimia, joita et nyt muista. Toivomme sinun kuitenkin saavan voimasi

pikaisesti takaisin. Amir etsii koko ajan keinoa, jolla kuolevaisten maasta palanneen muistot ja kyvyt voidaan palauttaa. Mutta se ei ole helppoa, koska kaikki sellainen tieto on vain ylhäissyntyisten ulottuvilla.

Katsoin Sarahia miettivästi. Samalla huomasin hänen silmänsä, ja hätkähdin. Sarah katsoi minua silmiin, ja jotakin sisälläni läikähti. Se oli melkein kuin muisto, mutta se ei päässyt läpi ajatuksiini saakka. En ehtinyt kysyä, ennen kuin hän vastasi.

- Me olemme sisaruksia, Neffiandra, jos ihmettelit silmieni väriä. Emme tosin koskaan kasvaneet yhdessä, koska minun isäni oli alhaissyntyinen. Sinä kasvoit perheesi kanssa ylhäissyntyisenä, minä isäni kanssa alhaissyntyisten kapinallisten leirissä. Olen puoliverinen, siis yhtä halveksittu kuin alhaissyntyinen, jos en vielä halveksitumpi. On suuri häpeä, että ylhäissyntyinen saa lapsen alhaissyntyisen kanssa, Sarahin ääni kuulosti hieman katkeralta. Hänen suunsa oli tiukka viiva.
- Sisaruksia? kysyin hitaasti, ja tämän tiedon jälkeen minun oli vaikea keskittyä ajattelemaan kaikkea muuta, mitä Sarah oli sanonut. Oliko minulla todella sisko? Se tieto herätti sisimmässäni yllättävän, suorastaan raivoisan ilon. Minulla ei ollut ollut perhettä vuosiin.
- Niin. Vaikka meitä ei lain edessä tunnusteta sisaruuksiksi, niin silti me olemme sukua toisillemme, sillä meillä on sama äiti.
- Niin miellyttävää kuin varmasti olisikin setviä sukunne tarinaa, meidän on pakko jatkaa nyt tärkeämmistä asioista. Niistä, mitä Neffin on saatava tietää välittömästi, että voimme viedä hänet muiden kapinallisten eteen.
- Seutor on oikeassa, Neff. Me ehdimme jatkaa kyllä myöhemmin. Ja minä kerron kaiken, lupaan sen.

Sarah otti tyhjän teekupin kädestäni, ja vei sen sisälle mennessään. Minä jäin Seutorin kanssa ulos, ja halusin äkkiä tietää kaiken mahdollisen menneisyydestäni, jota en muistanut. Kuultuani, että minulla oli tässä maailmassa sisar ja perhe, halusin epätoivoisesti kuulua tänne.

- Haluat varmasti tietää lisää kapinamme syistä? Seutor kysyi sytyttäessään jälleen uuden tupakan ja puhaltaessaan savua minua kohti.
- Saattaisi tietysti olla oleellista, jos edelleen aion jatkaa entisessä tehtävässäni.
- Jos? Seutor kysyi ja kohotti kulmiaan.
- Kun, korjasin nopeasti.

Seutor nyökkäsi hyväksyvästi.

- Kutsumme heitä isänniksemme, Seutor sitten tokaisi, ja näin että hän halveksui sydämensä pohjasta tuota sanontaa. – Ylhäissyntyiset käyttävät meitä työvoimanaan, kynnamme heidän peltonsa ja keräämme heidän hedelmänsä, valmistamme heidän ruokansa ja siivoamme heidän talonsa, hoidamme heidän kotieläimensä ja kampaamme heidän hiuksensa, poljemme heidän rypäleensä ja valmistamme heidän viininsä, ja tarjoilemme sen heille, mutta emme itse saa koskaan sitä maistaa. Viini on ylhäisten juoma, kalja kuuluu alhaisille, Seutor sanoi paheksuvasti. – Vastineeksi palveluksistamme saamme asua vaatimattomissa hökkeleissämme ja nauttia heidän ”suojeluksestaan”. Vain he saavat valita itse alan, jolle koulutautuvat. Alhaissyntyiset eivät saa koulutautua lainkaan, emme saa opetella edes luku- ja kirjoitustaitoa, jotta emme vahingossakaan osaisi lukea heidän salaisia tekstejään. Meidän ainoa vaihtoehtomme on jatkaa sukumme ammattia. Mikäli siis synnyt lattian luuttuajan lapseksi, lattian luuttuaja sinustakin on tuleva, vaikka kiinnostusta ja kykyjä olisi vaikka lain tuntijaksi tai taiteilijaksi. Jos lähdemme isäntiemme luota, me jäämme vaille mitään omaisuutta, ja olemme lainsuojattomia, ja vailla ammattia. Olemme lähempänä orjia kuin vapaita kansalaisia. Emmekä me halua enää olla halveksittuja kakkosluokan kansalaisia. Haluamme tehdä yhteiskunnastamme sellaisen, jossa kenellä tahansa on oikeus ja mahdollisuus päästä omilla ansioillaan minne tahansa, riippumatta syntyperästä.

Seutor vaikenä ja katseli hetken metsään tarkkaavaisena, kuunnellen. Kun mitään ei kuulunut, hän rentoutui jälleen.

- Ymmärrän, miksi haluatte muuttaa asemaanne. Lienee turhauttavaa, jos ei saa edes yrittää päästä elämässään eteenpäin, sanoin. – Mutta ihmettelen silti, miksi juuri minä olin päätenyt lähtemään puolustamaan teitä? kysyin.

- Sait itse kokea ylhäissyntyisen tekemän petoksen. Sen jälkeen ymmärsit, että teidän omat tarinanne ylhäissyntyisten jaloudesta ja alhaissyntyisten huonoudesta ovat pelkkää suurta kuplaa. Ja tietysti, kun sait tietää Sarahin olemassaolosta, hänen kauttaan näit konkreettisesti miten hänen syntyperänsä vaikutti hänen mahdollisuuksiinsa. Hänestä tulisi vaatturi, kuten isästään, tahtoi hän sitä tai ei, Seutor sanoi synkästi. – Mutta palatakseni päivään, jona saavuit leiriimme. Ilmaannuit leiriimme yllättäen eräänä päivänä, ja ilmoitit uhmakkaasti, että lähdet johtamaan kapinaamme ja autat meitä syrjäyttämään nykyisen Valtiaan valtaistuimeltaan, jotta voimme lähteä rakentamaan oikeudenmukaisempaa yhteiskuntaa. Muistan vieläkin sen päivän tunnelman. Se oli uskomatonta. Siihen saakka kapinamme oli ollut lähinnä ideologinen, vailla realistisia mahdollisuuksia johtaa mihinkään muutokseen. Kun sinä saavuit, kaikki muuttui yhtäkkiä mahdolliseksi. Kaikki olivat sekaisin innosta, ja taistelutahto syttyi kuin liekki. Sait kaikki hetkessä uskomaan parempaan tulevaisuuteen. Sinä iltana pidettiin sellaiset juhlat, joita ei ollut aiemmin kapinallisleirissä nähty, ja sinä olit kunniavieras. Kaikki suunnitelmiamme etenikin hyvin siihen päivään saakka, kun lähdit vapauttamaan unohduksen kaupunkiin vangittuja alhaissyntyisiä, Seutor sitten sanoi, ja synkkeni hieman.
- Mitä siellä sitten tapahtui? kysyin uteliaana, katsoen Seutoria hänen puhuessaan.
- Me teimme virhearvion. Pahan sellaisen. Unohduksen kaupunki sijaitsee Valtiaan mailla, lumottujen vuorien takana. Kerrotaan, että kuka ikinä erehtyy vuorille ilman Leonien lupaa, unohtaa itsensä ja harhailee vuorilla ja sen luolissa tietämättä kuka on ja minne on menossa. Me luotimme siihen, että taru vuorista olisi pelkkää pelottelua. Me luotimme siihen, että jos taru olisikin totta, sen voima ei vaikuttaisi sinuun. Olimme suunnitelleet kaiken huolellisesti. Olimme varmistaneet, että Valtias on kaukana omilta mailtaan silloin kun toteutimme uhkarohkean suunnitelmamme. Meidän ei olisi pitänyt yrittää sitä. Vaikka kaikkien meidän läheisiä on viety Unohduksen kaupunkiin, meidän olisi pitänyt odottaa, kunnes sota olisi voitettu. Otimme täysin turhan riskin, ja hävisimme. Kun sinua ei alkanut kuulumaan takaisin, arvasimme, että lumotut vuoret olivat koituneet kohtaloksesi. Että unohduksen kaupungin julma hallitsija, Samuel, oli todennäköisesti saanut tietää että olit vuorilla. Samuel on vanha hullu Valtias, jonka hänen oma poikansa Mark syrjäytti vallasta miehen harjoittamien julmuuksien vuoksi. Mark antoi kuitenkin isälleen unohduksen kaupungin avaimet ja hallinnan, koska sitä kaupunkia käytetään kapinallisten rangaistusvankilana, ja paikka tarvitsi johtajan. Ja usko minua, se mies osaa pitää kuria. Pelkkä uhka unohduksen kaupunkiin joutumisesta pitää suurimman osan kansalaisista erossa kapinasta. Olen melko varma, että juuri Samuel lähetti sinut kuolevaisten maahan. Niinpä me jouduimme palaamaan takaisin leiriin kertomaan synkät uutiset. Kapinallisleiri oli aivan sekaisin, kukaan ei tiennyt miten toimia, kun ainoa realistinen toivomme oli poissa, ja lopulta moni luovutti, ja palasi takaisin isäntiensä luo, koska ilman ylhäissyntyistä puolustajaa kapinalta putosi uudelleen pohja. Toivon menettäminen on pahinta, Neffiandra. Se on pahinta, Seutor sanoi ja katsoi minuun synkästi.
- Miksi te ette muka pysty taistelemaan yksin heitä vastaan? Onhan teillä aseita?

Seutor vilkaisi minua vähän säälien.

- Meidän aseillamme ei ole mitään vaikutusta ylhäissyntyisiin. He eivät kuole meidän miekoistamme. Ylhäissyntyisen voi tappa vain toinen ylhäissyntyinen, muutoin te olette kuolemattomia.
- Mutta miten yksi ylhäissyntyinen voisi taistella teidän puolestanne, miten minä voisin auttaa teitä?
- Sinä olit ainoa, joka oli yhtä vahva kuin Mark. Olit hänen vertaisensa. Hänen voimansa ylittävät kaikkien muiden ylhäissyntyisten voimat monella tasolla, mutta sinä olit hänelle todellinen uhka. Hän pystyy hallitsemaan tulta, sinä vettä. Hänen vahvin aseensa on kuitenkin ajatusten hallinta. Sitä vastaan ei pysty kukaan taistelemaan. Hän ottaa ihmisen tahdon haltuunsa ja käyttää sitä niin kuin tahtoo. Mutta sinuun hän ei kyennyt käyttämään valtaansa. Se teki sinusta erityisen uhan hänelle. Hän ei kyennyt kontrolloimaan ajatuksiasi ja tekojasi, kuten hän kykeni kontrolloimaan kaikkien muiden lähelleen joutuneiden ajatuksia. Ehkä sen vuoksi hän suunnittelikin toisenlaisen tavan laittaa voimasi aisoihin.

Olin hetken hiljaa katsellen vaitonaisena metsää. Olin ollut kuulevinani hevosen hirnahduksen jostakin etäältä. Myös Seutor oli kohottanut valppaasti katseensa.

- Tule, äkkiä nyt, hän sanoi, noustessaan äkisti ylös ja kiskaistessaan minutkin mukaansa.
- Mitä nyt?
- Valtiaan sotilaat, Seutor sanoi ja kiskoi minut sisälle.
- Kaikki kellariin, nyt heti! Seutor komensi, ja Mairin ryntäsi keittiöstä.
- Arvasin, että tässä käy näin. Minä tiesin sen! hän tiuskaisi, ja työnsi raivoissaan minua kohti keittiötä.

Hän veti keittiön maton syrjään, ja avasi sitten maton alla olevan puisen kannen.

- Menkää sinne nyt ja vähän äkkiä, hän tiuskaisi. Ahtauduimme nelistään pieneen kellarikuoppaan, joka oli jo ennestään täynnä hillopurkkeja.

Mairin laittoi kannen paikoilleen ja kuului asettelevan maton takaisin paikalleen. Hetken kuluttua huoneistosta kuului töminää.

- Hyvää päivää, rouva Mairin.
- Päivää. Mikä suo minulle tällaisen kunnian, että itse Valtiaan sotilaat astuvat vaatimattoman katonni alle? Mairin kuului kysyvän.
- Etsimme kapinallisia, he liikkuvat näillä seuduin. Oletteko sattuneet näkemään ketään epäilyttäviä henkilöitä näillä main?
- En. Näillä seuduin ei usein liiku ketään. Asun sen verran syrjässä, Mairin kuului vastaavan.
- Olemme ymmärtäneet, että tyttärenpoikanne on kapinallinen, sotilas sanoi ankarasti. – Tiedätte varmaan, että kapinallisten piilottelu on rikos Valtiasta vastaan, ja sellaisesta rikoksesta kiinni jäänyt toimitetaan Unohduksen kaupunkiin? sotilas kysyi tiukasti.
- Tyttärenpoikani tekee omat, joskin typerät valintansa. En tue häntä hänen pyrkimyksissään. Tiedän rangaistuksen kapinallisten tukemisesta, mutta minä en suojele heitä. Ja jos näen kapinallisia pihallani, ilmoitan siitä varmasti. Olen uskollinen Valtiaalle, Mairin vastasi.
- Sitten sinua ei varmasti haittaa, jos katselemme hieman ympärillemme? sotilas sanoi.
- Ei toki. Katsokaa rauhassa. Olin juuri keittämässä itselleni iltapäivä teetä. Haluatteko te juoda? Minulla on tänään leivottua vehnästäkin, Mairin sanoi.

Mairin sai tekosyyän seisoa maton päällä, jonka alla kellarikuoppa oli, keittäessään keittiössä teetä. Samalla hän kuitenkin otti aikamoisen riskin, sillä jos sotilasjoukko jäisi teelle, siinä saattaisi vierähtää tovi jos toinenkin, ennen kuin hän saisi heidät talosta ulos.

- Kiitos ystävällisestä tarjouksestasi, mutta emme ehdi jäädä. Kapinallisten yllyttäjä, Tulifien Neffiandra on palannut, ja Valtias on käskenyt olla lepäämättä, ennen kuin Neffiandra on toimitettu hänen eteensä.

Oli jonkin aikaa hiljaista.

- Todellako hän on palannut? Mairin onnistui kuulostamaan aidosti yllättyneeltä.
- Toinen partio törmäsi Neffiandraan tänään illuusiometsässä, mutta hän oli päässyt karkuun kapinallistensa avustamana. Jos satut näkemään Neffiandraa, ja ilmiannat hänen olinpaikkansa, Valtias palkitsee sinut ruhtinaallisesti. Kannattaa pitää silmät auki.
- Tietysti, Mairin sanoi.

Muut sotilaat olivat keskustelun aikana ilmeisesti tutkineet talon, sillä nyt he kuuluivat palanneen keittiön.

- Talosta ei löytynyt muita. Ei myöskään talleilta tai piharakennuksesta. Tallissa on kuitenkin kolme ylimääräistä hevosta, Meorien antamien papereiden mukaan naisella pitäisi olla vain yksi hevonen, joku heistä raportoi.
- Miksi sinulla on kolme ylimääräistä hevosta? Mairinin kanssa keskustellut sotilas kysyi tuimasti.
- Ne ovat harjoitushevosia, opetan kylän lapsia ratsastamaan, Mairin sanoi.
- Keneltä olet saanut hevoset, tai luvan harjoittaa koulutustoimintaa? Meorit eivät olleet tietoisia näistä hevosista tai ratsastusopetuksesta? Tiedät kai, että on rikos harjoittaa salaista liiketoimintaa maksamatta siitä veroja isännillesi? mies jatkoi tiukasti.

- En saa siitä tuloja. Hevoset ovat kyläläisten omia. Ne ovat tallissani, koska minulla on tallissa tilaa, heidän lapsensa käyvät luonani hoitamassa hevosiaan ja minä opetan heitä toisinaan, ilman korvausta tietenkin.
- Hyvä on sitten. Sinun täytyy kuitenkin tiedottaa isäntiäsi tästä sivutoimesta.
- Tietysti, en vain tullut ajatelleeksi että sillä olisi merkitystä, sillä en saa rahaa toimestani.
- Luotan sanoihisi. Me lähdemme jatkamaan matkaa.

Seutor liikahdi helpottuneena, mutta pienikin liikahdus oli kohtalokas. Hillopurkit allamme sortuivat pitäen valtavan kovan kolahduksen.

- Mikä tuo oli? sotilas kuului kysyvän tuimasti.
- En tiedä. Kissani varmaan kaatoi jotakin, Mairin sanoi yrittäen kuulostaa huolettomalta.
- Se kuului täältä, keittiöstä, sotilas kuului lähestyvän uudestaan.

Mies kuului availevan keittiön kaappeja. Katsoin Sarahia, ja hänen ilmeensä oli kauhistunut. Uskalsimme tuskin hengittää.

- Kuulkaa nyt. Epäilettekö te todella, että minä piilottelisin talossani niitä lainsuojattomia, sen uhalla että joutuisin itse unohduksen kaupunkiin? En ole koskaan hyväksynyt kapinaa, ja mielestäni olen osoittanut uskollisuuteni Valtiaalle useaan kertaan. Olen maksanut veroni ja palvelut uskollisesti Meoreja, enkä ole milloinkaan tukenut kapinallisten toimia, Mairin sanoi.
- En toki epäile uskollisuuttanne, mutta minun on oltava varma, sotilas sanoi, mutta lakkasi kuitenkin sitten etsimästä tarkistettuaan keittiön harvat kaapit.

Sotilaat kuuluivat poistuvan. Kun ovi sulkeutui, ja olimme odottaneet jonkin aikaa, Mairin tuli ottamaan kannen pois kellarin päältä.

- Teidän on nyt parasta lähteä, nainen sanoi kireästi.
- Tietysti. Olen pahoillani, että aiheutimme sinulle tukalan tilanteen, Amir sanoi.
- Hillotkin pitkin lattioita, Mairin mutisi, kun nousimme ylös kellarista.
- Kiitos Mairin, että saimme käyttää vieraanvaraisuuttasi vielä tämän kerran, Sarah sanoi naiselle, ollessamme poistumassa ulos.
- Tämä oli viimeinen kerta, Mairin sanoi. – Olen pahoillani, mutta en riskeeraa omaa elämääni enää kertaakaan, edes sinun vuoksesi Amir. Pysykää poissa tästä lähtien, nainen sanoi, ja kolautti sitten oven kiinni takanamme.